

Arrest

nr. 118 936 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 februari 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 februari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 augustus 2013.

1.3. Op 30 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1991 in het dorp Aman Kot in het district Shagal van de provincie Kunar en u hebt daar gewoond tot uw tiende levensjaar. Uw vader stierf toen u nog heel jong was, dus u woonde daar met uw moeder, uw vier broers en vier zussen, de tweede vrouw van uw vader en haar twee zonen en twee dochters. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Sinds de dood van uw vader was uw oudste broer verantwoordelijk voor het gezin. Toen u tien jaar oud was zond hij u naar een madrassa in Pakistan om daar te verblijven en te studeren. Hij had gehoord dat dit een goede madrassa was met een degelijke discipline. Om naar de madrassa te gaan moest u eerst naar Peshawar in Pakistan en vervolgens was het nog vijf uur rijden tot aan Jarmot, de locatie van de madrassa. In de madrassa waren de meeste studenten Punjabi's en de mensen die naar de moskee van de madrassa kwamen waren eveneens Punjabi's. Er waren ook drie studenten van Pashtu-origine, Ashoqola, Sayyid Khan en Yusuf. Zij waren uw vrienden daar, omdat u het Punjabi niet beheerste en dus moeilijk met de anderen kon praten. Op de madrassa volgden jullie een strikt schema van gebeden en koran van buiten leren. Op donderdag hadden jullie enige vrije tijd.

Gedurende de eerste drie jaar kwam uw broer u regelmatig bezoeken. Vervolgens kwam hij niet meer. Achteraf bleek dat men op de madrassa zei dat u was weggelopen.

Zo'n vijf maanden voor het einde van het zevende jaar kwamen twee mannen naar u toe. Ze zeiden dat ze zagen dat u alles mistte en dat u zich alleen voelde. Ze zouden u mee naar buiten nemen. Op een dag kwamen ze inderdaad en ze namen u mee naar Turkham, de grensovergang tussen Pakistan en Afghanistan. Ze zeiden u dat u daar een zelfmoordaanslag zou moeten plegen. U weigerde toen en ze brachten u terug naar de madrassa. De volgende vijf maanden werd er intensief gepreekt over jihad. Uiteindelijk toonden veel studenten zich bereid een aanslag te plegen en u voelde zich gedwongen mee te doen, hoewel u niet geheel overtuigd was. U werd gekozen voor de aanslag en ze namen u opnieuw mee naar Turkham. Van de twee mannen die bij u waren ving u op dat ze u een zelfmoordaanslag zouden doen plegen en indien u weigerde zouden ze "jihad" tegen u doen. In Turkham werd u even ondergebracht bij een oude man en een vrouw. U geraakte met hen in gesprek en vroeg hen dat ze u zouden helpen. Toen een van de begeleiders terug kwam sprak de oude man hem hierover aan. Uiteindelijk werd overeengekomen dat ze u zouden laten gaan en aan de andere begeleider zouden zeggen dat u was ontsnapt.

U trok naar Jalalabad en dacht aan een manier om uw broers te contacteren. Op het Mukhabarat-plein in Jalalabad werd u herkend door een vriend van uw broer die daar een winkel had. Hij bracht u in contact met uw neef en dan met uw broer. U bleef nog enkele dagen in Jalalabad, maar dan had uw neef uw vlucht uit Afghanistan geregeld en vertrok u. Dit was in 2008.

Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar u verbleef tot 2013. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België waar u op 22 februari 2013 aankwam en drie dagen later asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

De basis van uw relaas is uw verblijf in de madrassa van Jarmot in Pakistan. Gezien uw kennis van koranische teksten die u tijdens uw gehoor op het CGVS kon demonstreren is het aannemelijk dat u, misschien op een madrassa, de koran van buiten hebt geleerd. Dat u in de bewuste door u beschreven Pakistaanse madrassa zou hebben gestudeerd is echter niet geloofwaardig om de volgende redenen.

Ten eerste kwamen bij de beschrijvingen van uw studies daar enkele opmerkelijke elementen aan het licht die vraagtekens doen rijzen bij uw zevenjarig verblijf in de madrassa van Jarmot.

De grote meerderheid van de studenten waren Punjabi's (zie Gehoorverslag CGVS dd. 02/08/2013, p. 8, 17). Omdat u het Punjabi niet beheerste kon u niet met hen communiceren (zie CGVS p. 8, 17, 22), waardoor vooral de drie Pashtu-jongens uw vrienden waren (zie CGVS p. 17). Aangezien uw vriendengroep gedurende jaren uit deze drie jongens bestond en aangezien u jarenlang op hun steun kon rekenen – ze deelden het eten dat ze van hun familie kregen met u (zie CGVS p. 17), gaven u kleren (zie CGVS p. 19) en steunden u als u het moeilijk had (zie CGVS p. 18) – mag men er van uitgaan dat jullie een hechte band hadden en dat u dus veel over die drie jongens zou kunnen vertellen. Daarom verbaasde het dat u weliswaar kon zeggen dat ze in Peshawar geboren waren, maar dat u niet wist of hun families oorspronkelijk van Pakistan of Afghanistan waren (zie CGVS p. 8). Verder kon u ook niets vertellen over de familiesituaties van geen enkel van hen drieën (zie CGVS p. 17, 18), nochtans lijkt het onvermijdelijk dat ouders en broers en zussen nu en dan ter sprake komen tussen vrienden.

Gegeven het belang van die Pashtu-jongens voor u was het ook heel bevreemdend dat u doorheen uw gehoor zei dat het er “drie of vier” waren (zie CGVS p. 8, 17). Pas nadat u gevraagd werd te specificeren zei u dat ze met drie waren (zie CGVS p. 17). Het kan absoluut niet overtuigen dat u het aantal van deze jongens zou moeten schatten en het niet automatisch exact zou zeggen. Dit doet sterk vermoeden dat dit onderdeel van uw relaas niet op werkelijke ervaring was gebaseerd.

Het bovenstaande probeerde u deels te verklaren door te zeggen dat jullie weinig kans hadden om te praten in de madrassa (zie CGVS p. 18). Anderzijds zei u ook dat jullie even konden spreken bij het ritueel wassen (zie CGVS p. 18), dat jullie op donderdag het grootste deel van de tijd vrij waren (zie CGVS p. 10), dat jullie in de moskee of in het leslokaal van de madrassa sliepen (zie CGVS p. 17), dus in elkaars gezelschap, en men kan veronderstellen dat jullie samen aten. Gedurende zeven jaar moet dit ontelbare mogelijkheden tot conversatie hebben opgeleverd en het is niet aannemelijk dat jongens rond uw leeftijd toen daar geen gebruik van zouden gemaakt hebben.

Ten tweede kon u de keuze van die bewuste madrassa niet aannemelijk maken. Een logische keuze zou een van de madrassas in de grensgebieden met Afghanistan zijn geweest. De "North Western Frontier Provinces" (NWFP) en de "Federally Administered Tribal Areas" (FATA) liggen net over de grens en hebben een Pashtu-meerderheid (zie bijlage B in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw broer koos voor u echter een madrassa die klaarblijkelijk in Punjab lag. De meeste studenten waren immers Punjabi's, evenals de bezoekers van de moskee van de madrassa (zie CGVS p. 8, 9) en een plaats Jarmot werd teruggevonden in Punjab (zie bijlage A in de blauwe map). Dit correspondeert ook met de rit van vijf uur over degelijke wegen vanaf Peshawar die u beschreef (zie CGVS p. 8, 18) en u zei ook zelf dat het redelijk ver was van de grens met Afghanistan (zie CGVS p. 8). Door een madrassa hier te kiezen had u dus het dubbele nadeel dat het heel ver van Kunar was en dat u er bovendien tussen studenten zat waarmee u niet kon communiceren omdat ze een vreemde taal spraken (zie CGVS p. 8, 17, 22). De madrassa van Jarmot was dus een hele vreemde keuze, maar het is uiteraard niet uitgesloten dat uw broer goede redenen had om toch deze madrassa te kiezen en in het kader van uw gehoor werd hier dan ook naar gezocht. Zo werd er gekeken naar factoren die zouden kunnen hebben maken dat uw broer in Kunar van deze madrassa in Punjab hoorde.

Vooreerst lijkt het met tachtig tot honderd leerlingen (zie CGVS p. 17) niet dat deze madrassa automatisch wijdverbreid bekend zou zijn omwille van zijn grootte. Verder had uw broer geen enkele kennis van wat er in de madrassa gebeurde (zie CGVS p. 16), kende u voordien niemand in de madrassa en ging niemand van uw dorp naar deze madrassa (zie CGVS p. 8). Aansluitend had u helemaal geen familie in Pakistan en kende u daar niemand buiten de muren van de madrassa (zie CGVS p. 11). Er was dus geen enkele evidente band tussen u of uw familie en deze madrassa in Punjab.

Toch koos uw broer heel specifiek voor deze madrassa. Jullie wilden geen andere en uw broer overtuigde u om naar deze te gaan (zie CGVS p. 7, 19). Uw broer had gehoord dat dit een goede madrassa was en dat men er punctueel en gedisciplineerd was (zie CGVS p. 7, 19) en u zei dat dergelijke madrassas niet in Afghanistan bestaan (zie CGVS p. 8). Anderzijds beschreef u duidelijk dat u bijna uitsluitend ganse dagen de koran van buiten leerde (zie CGVS p. 10, 12, 20, 21) en het kan bezwaarlijk overtuigen dat men dit enkel in die madrassa in Pakistan kon doen.

De enige reden die u kon aanbrengen voor de keuze van de madrassa van Jarmot was dus dat uw broer erover had gehoord (zie CGVS p. 7, 19). Hiernaar gevraagd kon u echter enkel zeggen dat u denkt dat hij het hoorde van een vriend of een verwant (zie CGVS p. 8) en u zei tweemaal dat u hier

nooit naar hebt gevraagd (zie CGVS p. 8, 16). Nu is de schijnbaar willekeurige en onlogische keuze voor Jarmot op zich al een afdoende reden om uw broer te vragen waarom hij precies voor die madrassa koos. Voeg daarbij nog uw verdriet en heimwee tijdens al die jaren (zie CGVS p. 18), de levensbedreigende problemen die u volgens uw relaas hebt gehad en uw daaropvolgende noodgedwongen vlucht uit Afghanistan, en dan is het totaal niet geloofwaardig dat u uw broer nooit hebt gevraagd waarom hij u naar Jarmot heeft gezonden, want dit was de uiteindelijke oorzaak van al uw problemen. U had ook de kans het hem te vragen, want gedurende drie jaar bezocht hij u vaak op de madrassa (zie CGVS p. 7). Verder had u het ook kunnen vragen toen u hem zag terwijl u in Jalalabad verbleef na uw vlucht (zie CGVS p. 14, 15) en u had het in ieder geval kunnen vragen tijdens uw telefoongesprekken met uw broer die u al sinds uw verblijf in Griekenland zeker een keer per maand belde (zie CGVS p. 6).

Bovenstaande elementen maken dat geen geloof kan gehecht worden aan uw studies in de madrassa van Jarmot in Pakistan. Aangezien de problemen die u dwongen uw land te verlaten volledig hun oorzaak vinden in deze studies, kan ook aan uw problemen geen geloof worden gehecht. Hieruit blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De door u voorgelegde taskara kan deze appreciatie niet omkeren omdat die slechts uw identiteit ondersteunt, die als dusdanig niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken.

Er dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in deze madrassa geen geloof kan worden gehecht en u het de asielinstanties bijgevolg niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in

de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. In een eerste onderdeel, met betrekking tot de weigering van erkenning als vluchteling, stelt verzoeker dat hij het vooreerst niet eens is met de stelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zeven jaar in de madrassa van Jarmot zou hebben verbleven daar onder andere de overgrote meerderheid van de studenten Punjabi's waren, waardoor er geen communicatie met deze geweest zou zijn. Verzoeker stelt dat hij Urdu met hen sprak, dat er daarnaast drie Pashtou jongens waren die tolkten voor hem, dat omtrent de familiale situatie van deze laatsten hij enkel wist dat de familie van deze jongens op bezoek kwam, hij hen heeft gezien maar nooit in de madrassa zelf, alsook dat hij nooit met hen heeft gepraat. Het was volgens verzoeker elk voor zichzelf, immers als men in de madrassa betrappt werd op praten, moest men, volgens verzoeker, als straf, één tot anderhalf uur op de stoel staan en de regels dienden nageleefd te worden.

Betreffende het niet aannemelijk karakter van de keuze van die madrassa in Pakistan door zijn broer, blijft verzoeker bij zijn standpunt dat deze madrassa in Punjab als een punctuele en gedisciplineerde madrassa bekend stond, dat men in deze madrassa sneller de koran kon leren, dat dit de reden zou zijn waarom hij naar daar werd gestuurd. Hij stelt dat hij tot op heden niet van zijn broer heeft vernomen waarom precies voor die madrassa werd gekozen. Verzoeker wijst er op dat hij in zijn verschillende interviews alle elementen opgesomd heeft die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst, dat hij duidelijk de praktijk van gedwongen rekrutering van jongeren die zijn leeftijd bezitten om te vechten, met zijn asielrelaas heeft aangetoond.

Verzoeker vervolgt dat de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aangehoord, zal moeten uitmaken of (het risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan, dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees fundamenteel neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico op de vervolging, dat de bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn. Verzoeker concludeert dat dan ook gesteld mag worden dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft, vanaf het eerste interview, te hebben vermeld, dat zijn verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met de algemeen bekende feiten.

2.1.2. Met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker in een tweede onderdeel dat de verwerende partij onvoldoende motiveert waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en deelt hij de mening dat hij zijn recent verblijf in

Afghanistan niet heeft kunnen aantonen niet. Hij merkt op dat de vluchtelingdefinities in het vluchtelingenverdrag en in de EU Kwalificatierichtlijn geen bepaling bevatten die vereisen dat een vluchteling recent in zijn land van oorsprong of nationaliteit heeft verbleven, dat recent verblijf op zich dus geen voorwaarde is die vervuld moet zijn voordat iemand als vluchteling erkend kan worden, dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade vereist en niet een retrospectieve, dat het verleden in beginsel geen beslissende rol speelt, dat de verwerende partij in de toekomst dient te kijken: dreigt verzoeker het slachtoffer te worden van ernstige schade in dat deel (zijnde Kunar) van zijn land van herkomst? Verzoeker meent dat het dus niet zozeer een vraag is naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij in de toekomst naar toe kan of moet. Verzoeker is de mening toegedaan dat, in tegenstelling tot België, er nooit door de Afghaanse autoriteiten een attest van woonst met historiek van adres voor verzoeker zal afgeleverd worden, dat er in Afghanistan geen specifieke databank is die dit allemaal registreert, dat reeds in het verleden hij dit euvel heeft proberen op te lossen door andere originele documenten bij zijn asielaanvraag neer te leggen (o.m. verklaring van de dorpsoudsten). Vervolgens gaat de verwerende partij, volgens verzoeker, voorbij aan het feit dat hij al op 10-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, dat hij zeven jaar in Pakistan verbleven heeft en vervolgens 5 jaar in Griekenland. Hij meent dat hij zijn afkomst met zijn taskara bewezen heeft, dat hij van mening is dat de beoordeling van zijn asielaanvraag op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wel dat zijn situatie betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Verzoeker vervolgt dat, met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, Kunar nog steeds op de lijst van onveilige gebieden staat, dat elk individueel geval moet worden beoordeeld, volgens het UNHCR, of van een vlucht- of vestigingsalternatief kan worden gesproken. Verzoeker meent dat internationale bescherming dan ook niet zou mogen worden onthouden op grond van een binnenlands vluchtalternatief, dat hij immers zou terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen. Verzoeker is van oordeel dat uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst, hij het subsidiaire beschermingsstatuut zou moeten worden toegekend, dat de verwerende partij zijn identiteit en nationaliteit niet betwist.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling en in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel is dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

2.2. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat zij volhardt in de bestreden beslissing, dat er niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker aan een madrassa studeerde, doch wel aan het feit dat hij aan die bepaalde madrassa in Jarmot in Pakistan studeerde, daar er geen reden was om die specifieke madrassa te kiezen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn studies in de madrassa van Jarmot in Pakistan en dan ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen die hem dwongen zijn land te verlaten daar de door hem ingeroepen vluchtmotieven volledig hun oorzaak vinden in deze studies en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt daar verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst.

Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers studies in de madrassa van Jarmot in Pakistan omdat er vooreerst twijfels rijzen bij zijn zevenjarig verblijf in de madrassa van Jarmot, daar (i) verzoeker niets kon vertellen over de familiesituaties van de drie Pashtou-jongens, die verzoekers vrienden waren daar hij met de grote meerderheid van de studenten die Punjabi's waren, niet kon communiceren, en (ii) verzoeker het aantal van zijn vrienden diende te schatten en niet automatisch exact kon zeggen. Verzoekers verklaring dat zij weinig met elkaar konden spreken is volgens de commissaris-generaal niet overtuigend daar er mogelijkheden waren tot spreken bij het ritueel wassen en daar de studenten op donderdag een deel van de tijd vrij waren en zij in het leslokaal of de moskee sliepen, wat volgens de commissaris-generaal ontelbare mogelijkheden tot conversatie moet hebben opgeleverd. Het, volgens

de commissaris-generaal, niet aannemelijk maken van de keuze van die bewuste madrassa is een tweede reden om geen geloof te hechten aan verzoekers studies in de madrassa van Jarmot. De commissaris-generaal motiveert dat de madrassa van Jarmot een vreemde keuze was, daar er madrassas dichterbij gelegen zijn bij Kunar en de meeste studenten in Jarmot Punjabi waren, maar dat het niet uitgesloten is dat verzoekers broer een goede reden had om toch voornoemde madrassa te kiezen. De commissaris-generaal meent (i) dat het met tachtig tot honderd leerlingen niet blijkt dat de desbetreffende madrassa automatisch wijdverbreid bekend zou zijn omwille van zijn grootte, (ii) dat er ook geen evidente band was tussen verzoeker of zijn familie en de madrassa, (iii) dat verzoekers broer over voornoemde madrassa had gehoord dat dit een goede madrassa was en dat men er punctueel en gedisciplineerd was, en dat dergelijke madrassas in Afghanistan niet bestaan, doch dat verzoeker stelde dat hij ganse dagen bijna uitsluitend de koran van buiten leerde, dat het niet kan overtuigen dat dit enkel kon in die madrassa in Pakistan, (iv) dat de enige reden van de keuze voor de madrassa in Jarmot was dat zijn broer erover had gehoord, dat het, gelet op verzoekers heimwee en verdriet tijdens al die jaren en zijn levensbedreigende problemen, niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn broer nooit heeft gevraagd waarom deze hem naar Jarmot heeft gezonden.

2.4. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het rechtplegingsdossier immers niet oordelen of verzoeker al dan niet voldoende zicht heeft geboden op zijn nationaliteit, reële verblijfplaats of regio van herkomst.

2.5. De Raad is immers van oordeel dat bovenstaande argumenten onvoldoende zijn om het verblijf van verzoeker in de madrassa in Jarmot ongeloofwaardig te bevinden. Vooreerst wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal stelt dat, gezien de kennis van koranische teksten, het aannemelijk is dat verzoeker misschien op een madrassa de koran van buiten heeft geleerd. Ook ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker aan een madrassa studeerde. Vervolgens wijst de Raad er op dat hoewel het uiterst bevreemdend te noemen is dat verzoeker niet verder kan uitweiden over de families van zijn drie vrienden tijdens zijn zevenjarig verblijf in de madrassa, dit feit op zich er niet automatisch toe leidt dat zijn verblijf aldaar ongeloofwaardig is. Verzoeker verklaart tijdens zijn gehoor (voorbeeld gehoorverslag CGVS, p. 17) en ook ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat er zeer weinig kans tot conversatie bestond. Er zijn geen gegevens aanwezig in het administratief dossier omtrent het dagelijkse leven in de madrassa in Jarmot, noch over het dagelijkse leven in een madrassa in het algemeen. Betreffende het feit dat verzoeker het aantal van zijn vrienden diende te schatten en niet automatisch exact kon zeggen, stelt de Raad vast dat verzoeker aangaf tijdens het gehoor dat er 'drie of vier Pashtu van Peshawar' waren (gehoorverslag CGVS, p. 8) en op de vraag *'En slechts vier waren Pashtu?'* antwoordde *'drie of vier'* (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat daaropvolgend de vraag gesteld werd *'wat is het?'* en verzoeker antwoordde *'drie'*, waarna hij ook geen namen opgaf nadat deze gevraagd werden, doch stelt de Raad vast dat niet gepeild werd naar de reden waarom verzoeker aanvankelijk *'drie of vier'* antwoordde op de vraag hoeveel Pashtu-studenten er waren in de madrassa (gehoorverslag CGVS, p. 17).

2.6. Aangaande de keuze van de madrassa in Jarmot in Pakistan stelt de commissaris-generaal dat het een vreemde keuze betreft, maar het niet uitgesloten is dat zijn broer een goede reden had om voornoemde madrassa te kiezen. Verzoeker haalt aan dat de madrassa tachtig tot honderd leerlingen telde en dat de keuze van zijn broer op de madrassa in Jarmot in Pakistan viel daar deze hoorde dat het een goede madrassa was, waar studenten gemakkelijk kunnen van buiten leren (gehoorverslag CGVS, p. 7), dat hij niet weet waarom zijn broer die madrassa koos, dat hij akkoord ging met wat zijn broer hem vertelde daar deze zijn broer was (gehoorverslag CGVS, p. 8). Alsook stelt verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de madrassas die daar (Pakistan) bestaan, niet bestaan in Afghanistan, dat er in Afghanistan alleen moskeeën en mullahs zijn, dat deze studenten niet zoveel kan leren (gehoorverslag CGVS, p. 8) en herhaalt hij dat zijn broer hem naar de madrassa stuurde voor opleiding, dat zijn broer van iemand hoorde over de voornoemde madrassa, dat zij niet de bedoeling hadden naar een andere madrassa te gaan, dat de lessen die verzoeker had niet bestaan in andere madrassas, dat de timing en puntering niet bestaan in andere madrassas (gehoorverslag CGVS, p. 19).

2.7. Gelet op het gebrek aan informatie in het administratief dossier omtrent onder andere de reputatie en de bekendheid van de door verzoeker genoemde madrassa in Pakistan waar hij beweerdelijk zeven jaar heeft gestudeerd, kan niet nagegaan worden of de door verzoeker (zijn broer) opgegeven reden waarom voor die bepaalde madrassa in Pakistan gekozen werd, kan overtuigen. Het feit dat verzoeker geen familie of kennissen had in Pakistan is niet doorslaggevend bij een eventuele keuze voor een

madrassa in Pakistan. Hoewel het aangegeven door verzoeker van de door verzoekers broer opgegeven reden voor de keuze van de madrassa in Jarmot in Pakistan eerder in zeer algemene bewoordingen wordt uitgedrukt, kan er niet zonder meer van uitgegaan worden dat verzoekers broer de reden voor zijn keuze voor de madrassa in Jarmot in Pakistan niet meedeelde aan verzoeker.

2.8. Verder ontbreekt elke mogelijke informatie in het administratief dossier betreffende de madrassa in Jarmot in Pakistan. De Raad heeft geen zicht op het dagelijkse leven, de reputatie, de bekendheid, het aantal studenten, de constructie en omgeving van de voornoemde madrassa, zodat verzoekers antwoorden op vragen betreffende de madrassa en de keuze voor die bepaalde madrassa, gesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet getoetst kunnen worden aan objectieve informatie. Verder ontbreekt het ook aan elke mogelijke informatie in het administratief dossier betreffende verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, zodat ook dienaangaande de Raad in de onmogelijkheid verkeert een oordeel te vormen.

2.9. De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming.

2.10. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER